

РЕШЕНИЕ

№ 489

гр. Благоевград, 03.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети юли през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анета Илинска

Членове: Милена Каменова
Миглена Кавалова-Шекирова

при участието на секретаря Здравка Янева
като разгледа докладваното от Миглена Кавалова-Шекирова Въззивно
гражданско дело № 20231200500351 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по депозирана въззивна жалба с
вх. № 7836/23.11.2022 г. от „ВИВА КРЕДИТ“ ООД, ЕИК *****, със
седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Люлин“ 7, бул. „адрес“ №
28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, офис 73Г, представлявано от управителя
С.П.П., чрез адв. А. Г. Н., със съдебен адрес: гр. София, ж. к. „Люлин“ 7, бул.
„адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, офис 62, против Решение №
306/03.11.2022 г., постановено по гр. д. № 444/2022 г. по описа на РС –
Петрич.

Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението е
неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие
със събраните доказателства. Моли се решението да бъде отменено,
предявените първоначални искиве да бъдат отхвърлени, а насрещните такива
да бъдат уважени. Във въззивната жалба е направено на основание чл. 266, ал.
1 ГПК доказателствено искане за приемане като доказателство по делото
Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 год., подписан от двете
страни при сключването на договора с оглед изложените в решението на
първата инстанция мотиви относно отхвърлянето на насрещните искиве,

което доказателствено искане е уважено от въззивната инстанция и в проведеното по делото открито съдебно заседание пред въззивния съд на 11.07.2023г. е приет като доказателство договор за паричен заем, сключен между „Вива Кредит“ ООД и въззиваемия Б. А. В..

Във срока за отговор на въззивната жалба е постъпил такъв от въззиваемия, в който отговор се оспорва въззивната жалба, въззиваемият моли съда да потвърди изцяло атакуваното в настоящото производство решение, като възразява срещу искането на въззивника за приемане на писмено доказателство по делото – посочения по – горе договор.

В проведеното пред въззивния съд открито съдебно заседание на 11.07.2023г., въззивникът в молба от 07.07.2023г. чрез процесуалния си представител година адв. Н. поддържа въззивната жалба и моли съда да постанови решение, с което да отмени първоинстанционното решение, като отхвърли предявените първоначални искове и уважи предявените насрещни такива.

Воззиваемият е депозирал становище от 09.06.2023г. за откритото по делото по делото съдебно заседание пред въззивния съд чрез процесуалния си представител, в което моли да се постанови решение от въззивния съд, с което да се потвърди изцяло атакуваното в настоящото производсвто решение на първоинстанционния съд.

В отговора на въззивната жалба е направено на основание чл. 266, ал. 1 ГПК доказателствено искане да бъде допусната съдебно - счетоводна експертиза по въпроси, посочени в отговора на насрещната искова молба и в отговора на въззивната жалбата, доколкото такова искане е било направено от него именно с още отговора на насрещната искова молба. Това доказателствено искане е уважено от въззивния съд, допусната и назначена е съдебно – счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице С. Т., заключението по която е прието от въззивния съд и не е оспорено от страните по делото.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на [чл. 271, ал. 1 от ГПК](#), при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намира за установено следното:

Производството пред районния съд е образувано по искова молба, депозирана от Б. А. В., ЕГН: *****, с постоянен адрес с. Беласица, общ. Петрич и съдебен адрес гр. Пловдив, бул. „адрес“ № 81, ет. 3, ап. Б чрез адв. Д. В. М., АК – Пловдив, с адрес на кантора и съдебен адресат в гр. Пловдив, бул. „адрес“ № 81, ет. 3, ап. Б, срещу „Вива Кредит“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. Люлин 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет.2, ап. офис 73Г,

представлявано от С.П.П..

Ищецът твърди, че е страна по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., сключен с „Вива Кредит“ ООД. Сочи, че съгласно чл. 1, ал. 3 от цитирания договор, дължи на ответното дружество такса за експресно разглеждане на документите за отпускане на паричен заем в размер на 1 384, 76 лева, а съгласно чл. 3 от договора, сумата по кредита с включената такса за експресно разглеждане е в общ размер на 5 053,10 лева, при сума на получаване в размер на 3 000 лева, при ГПР 49.37 %, годишен лихвен процент 40.32 % и лихвен процент на ден 0,11, при срок на кредита от 26 вноски. Посочва още, че в чл. 5, ал. 2 от договора е предвидено заплащането на неустойка в размер на 923 лева, като по този начин общото задължение по договора за паричен заем възлиза в размер на 5 681, 40 лева. Ищецът твърди, че така уговорените клаузи в чл. 1, ал. 3 от Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г. - предвиждаща заплащането на такса за експресно разглеждане на документите в посочения размер и в чл. 5, ал. 2 от цитирания договор - за заплащане на неустойка в посочения размер, са нищожни поради накърняването на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД, а именно - нарушава принципа за справедливост и необлагодетелстване на едната страна за сметка на другата. Сочи, че процесните клаузи от договора са неравноправни, тъй като същите предвиждат заплащането на суми, които са необосновано високи, чрез тях в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително възнаграждение, заобикаля се закона и по-конкретно разпоредбите на чл. 19, ал. 4 ЗПК. На следващо място твърди, че цитираните клаузи от договора са нищожни на основание чл. 146, ал. 1 от ЗЗП, тъй като не са индивидуално уговорени. В тази връзка се иска от съда да постанови решение, с което да приеме, че клаузата съдържаща се в чл. 1, ал. 3 от Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г. сключен между Б. В. и „Вива Кредит“ ООД, която предвижда заплащането на такса за експресно разглеждане на документите в размер на 1 384, 76 лева и клаузата съдържаща се в чл. 5, ал. 2 от Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., сключен между Б. В. и „Вива Кредит“ ООД, която предвижда заплащането на неустойка в размер на 923 лева, са нищожни на основание чл. 26, ал.1 ЗЗД, във вр. с чл. 22, във вр. с чл. 10а, чл. 11, чл. 19 от ЗПК, както и по чл. 143, ал.1 от ЗЗП, чиято невалидност се иска да бъде прогласена.

В законоустановения срок ответното дружество чрез надлежно упълномощен пълномощник е депозирал отговор на исковата молба, в който изразява становище за неоснователност на предявените с молбата искове. Оспорва изцяло твърденията на ищцовата страна, като счита, че процесните клаузи са валидни и не страдат от пороците, релевирани от другата страна. В срока за отговор на исковата молба, ответното дружество по първоначалния иск, чрез своя процесуален представител е депозирало насрещна искова молба по реда на чл. 211, ал. 1 от ГПК. В молбата се сочи, че на 14.09.2021г. между страните е сключен Договор за предоставяне на паричен заем № 5732461, по силата на който първоначалният ищец е усвоил заемна сума в размер на 3 000 лв., която сума е отпусната при фиксиран лихвен процент от 40, 32 %, ГПР 49,37 % и общ размер на плащанията – 5 053,10 лв., от която сума 3 000 лв. е главницата, 1 529, 34 лв. такса за експресно разглеждане и 523,76 лв. договорна лихва. Съгласно чл. 5 от договора за паричен заем и поради непредставяне на допълнително обезпечение по договора на заемателя е начислена неустойка в общ размер на 923 лв., която е разпределена на равни части по всяка една вноска. С така депозирания насрещен иск, ответното дружество по първоначалния иск, на основание чл. 9, ал. 3 от процесния договор обявява вземането по договора за предсрочно изискуемо, като обективира уведомлението за обявяване на задължението по договора за паричен заем за предсрочно изискуемо в насрещната искова молба. В тази връзка, се иска от съда да бъде приет за съвместно разглеждане предявеният насрещен иск и да постанови решение, с което да осъди ответника Б. А. В., ЕГН *****, с адрес с. Беласица, общ. Петрич, обл. Благоевград, да заплати на „Вива Кредит“ ООД, ЕИК *****, представлявано от управителя С.П., сума в размер на 2 763, 17 лева (две хиляди седемстотин шестдесет и три лева и седемнадесет стотинки), от които: 2 410, 15 лв. (две хиляди четиристотин и десет лева и петнадесет стотинки) – главница по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на депозиране на исковата молба до окончателното им изплащане, и 353, 02 лв. (триста петдесет и три лева и две стотинки) – начислена и незаплатена договорна лихва по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г. за периода от 21.02.2021 г. до 07.06.2022 г.

В законоустановения срок, от процесуалния представител на ответника по насрещния иск е постъпил отговор на насрещната искова молба, в който се

изразява становище за неоснователност и недоказаност на предявените насрещни иски. Оспорват се изцяло изложените в насрещната искова молба факти и обстоятелства, като се излагат съображения за нищожност на процесния договор за паричен заем на различни, изчерпателно посочени основания в отговора на насрещната искова молба.

С определение № 665/13.08.2022г., постановено по гр.дело № 444/2022г., **съдът е приел** за съвместно разглеждане предявените от ответника „Вива Кредит“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район Люлин, ж.к. Люлин 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, ап. офис 73Г, представлявано от управителя С.П.П. насрещни иски с правно основание чл. 240 ЗЗД, във вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД срещу Б. А. В., ЕГН: *****, с постоянен адрес с. Беласица, общ. Петрич. Със същото определение, съдът е обявил на страните на основание чл. 146 ГПК проект за доклад по делото като в т. 3 от същия - права и обстоятелства, които се признават, е посочил, че страните не спорят, че между тях съществува валидно облигационно правоотношение и признават, че между тях е сключен Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г. В. т. 4 от проекта за доклад е посочил обстоятелства, които не се нуждаят от доказване – посочените в точка 3 от проекта за доклад.

Приет е по делото от първоинстанционния съд като писмено доказателство процесният сключен между страните договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., съгласно който в полза на ищеца по първоначалните иски е предоставен кредит от 3 000 лева, който е следвало да се върне на общо 26 погасителни вноски. Всяка погасителна вноска е в размер на 194, 35 лева, като в нея са включени част от дължимите главница, лихва и такса за експресно разглеждане. Лихвеният процент е фиксиран за срока на договора и е в размер на 40.32%. Общият размер на всички плащания с включена такса за експресно разглеждане е 5 053, 10 лева, която сума е сборът от общия размер на заемната сума и общите разходи по кредита. ГПР е в размер на 49.37 %. Уговорено е в договора, че за извършена допълнителна услуга по експресно разглеждане на документи за отпускане на заема се дължи такса от 1 384, 76 лева /чл. 1, ал. 3/. Според чл. 5, ал. 1 заемателят се задължава в 3-дневен срок от усвояване на сумата да предостави на заемотателя едно от следните

обезпечения, а именно: 1. поръчител-физическо лице, което да представи на заемотателя бележка от работодателя си, издадена не по-рано от 3 дни от деня на представяне и да отговаря на следните изисквания: да е навършило 21-годишна възраст, да работи по безсрочен трудов договор, да има минимален стаж при настоящия си работодател 6 месеца и минимален осигурителен доход в размер на 1000 лева, през последните 5 години да няма кредитна история в ЦКР към БНБ или да има кредитна история със статус не по-лош от 401 „Редовен“, да не е поръчител по друг договор за паричен заем и да няма сключен договор за паричен заем в качеството си на заемател или 2. банкова гаранция, издадена след усвояване на паричния заем, в размер на цялото задължение на заемателя, посочено в чл. 3, ал. 1, т. 7, валидна 30 дни след падежа за плащане по договора. Според чл. 5, ал. 2 от процесния договор страните се съгласяват, че в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, посочено в ал. 1, заемателят дължи неустойка в размер на 923 лева, като уговорката е тя да се разсрочи и да се заплаща на равни части към всяка от погасителните вноски, като в този случай дължимата вноска е в размер на 229, 85 лева, а общото задължение по договора става в размер на 5 976, 10 лева.

При така установената фактическа обстановка, първоинстанционният съдът е уважил първоначално предявените иски, намирайки ги за основателни и отхвърлил предявените насрещни иски, приемайки, че обстоятелството, че се твърди от ищеца по първоначалните иски Б. В. в първоначалната искова молба, че страните по делото са страни и по облигационна връзка /договор/ не означава, че не е в тежест на дружеството-насрещен ищец да докаже наличие на облигационна връзка между страните, както и че неподписаният документ е част от основанието, на което претендира осъждането за заплащане на парична сума, доколкото с насрещната искова молба било представено копие на процесния договор, който не е подписан от ответника по насрещния иск.

От приетото по делото пред въззивния съд заключение на назначената съдебно – счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице С. Т., което не е оспорено от страните се установява, **ч е и м а** извършени плащания от заемателя на задълженията по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021г. в размер на **1 390, 00 лева**, като сумата е отнесена при заемотателя за погасяване на следните задължения: за главница - 589, 85 лева;

за договорна лихва - 256, 69 лева; за неустойка липса на обезпечение - 213, 00 лева; - за такса експресно разглеждане на документи - 320, 46 лева и за разходи за събиране на просрочени задължения - 10, 00 лева. Размерът на задължението по договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021г **към 13.09.2022г.** /последна дата на плащане по погасителен план/ е **за 4 746, 10 лева**, по видове задължения, както следва: главница - 2 410, 15; договорна лихва за периода 28.09.2021г. – 13.09.2022г. - 411, 65 лева; неустойка за неизпълнение на договорно задължение за предоставяне на обезпечение за периода от 28.09.2021 г. до 13.09.2022г. - 710, 00 лева; такса за експресно разглеждане на документи за периода от 28.09.2021г до 13.09.2022г. - 1 064, 30 лева; разходи за извънсъдебно събиране на задължението за периода от 30.10.2021г до 21.04.2022г. - 150, 00 лева. **В** случай, че в годишния процент на разходите по договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021г. се включи възнаграждението за такса за експресно разглеждане, то ГПР би се увеличил в различна степен по четири различни варианти, изчислени от вещото лице, посочени в експертизата. При вариант втори на изчисление (при който с платената сума от ответника се погасяват задължения по погасителен план само за договорна лихва и за главница), с платената от ответника сума в размер на 1 390, 00 лева се погасяват задължения за договорна лихва и главница (без плащания за неустойка за липса на обезпечение; такса експресно разглеждане и разходи по събиране на просрочени задължения), размерът на задълженията, които остават дължими е както следва: главница 1 907, 04 лева и договорна лихва 374, 27 лева. При вариант втори на изчисление, размерът на задължението по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021г. **към 13.09.2022г.** /последна дата на плащане по погасителен план/ е **за 2 278, 34 лева по видове задължения, както следва: дължим остатък за главница 1 907, 04 лева и дължим остатък за договорна лихва 374, 27 лева** за периода 04.01.2022г. – 13.09.2022г.

При горното, въззивният съд намира следното от правна страна:

По допустимостта на въззивната жалба:

Депозираната въззивна жалба отговаря на изискванията по чл. 260 и 261 ГПК, депозирана е в срока по закон, от страна в първоинстанционното производство, с интерес от обжалването, респ. е допустима.

По основателността на въззивната жалба:

По арг. от разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата като следи служебно за спазването на императивните материалноправни норми, по указанията на т. 1 на ТР № 1/2013 г. ОСГТК на ВКС.

С оглед горното при извършената служебна проверка на обжалваното решение, съдът счита, че то е валидно и е допустимо в проверяваната част.

По доводите във въззивната жалба:

По предявените първоначални искове:

Въззивникът излага подробни съображения въз въззивната жалба относно твърдението си за неправилност на атакуваното в настоящото производство, считайки, че договорът е сключен в нарушение на разпоредбата на чл. 11 ал. 1 т. 9 ЗПК доколкото посочения изрично в договора лихвен процент не отговаря на действителния по договора, тъй като към него следвало да се прибави вземането за неустойка за непредоставено обезпечение, които представлявали скрита възнаградигелна лихва. Въззивникът обосновава твърдение, че не е допуснато нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК, тъй като в договора е посочен годишен фиксиран лихвен процент по кредита, която информация заедно с уговорения срок на договора съдържа и условията за прилагането му. Изискването в чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК за посочване на индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти е неприложимо в настоящия случай, доколкото това условие е приложимо при променливи лихвени проценти, а в настоящия случай изрично е предвидено, че се касае за фиксиран годишен лихвен процент, договорът съдържа и необходимата информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, вижда се ясно какъв е размерът на възнаградителната лихва, както и размера на всяка вноска и включените в нея компоненти, което е достатъчно да обоснове липса на нарушение по чл. 11 ал. 1 т. 9 ЗПК, доколкото в договора се съдържат всички реквизити, посочени в тази разпоредба. По отношение на нарушението на чл. 11 ал. 1 т. 10 от ЗПК, съгласно която в договора следва да е посочен ГПР и

общата дължима сума, като се вземат предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР, излага подробни съображения за неправилните според него изводи на районния съд, които противоречат на действително правно положение.

Районният съд е уважил първоначално предявените искиове, мотивирайки се с нарушение на разпоредбите на чл. 11 ал. 1 т. 10 от ЗПК и намирайки, че в случая следва да се приложи чл. 21, ал. 1 ЗПК, който гласи, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна и намирайки, че доколкото лихвата е част от ГПР, е следвало да се посочи и друг размер на ГПР, различен от този в договора, като следва да участва и сумата от 923 лева, изразена като процент, а тъй като това не е сторено, е нарушен чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК и не става и ясно дали ГПР не надвишава пет пъти размера на законна лихва /чл. 19, ал. 4 ЗПК/. Горните мотиви районният съд е посочил и относно нищожността на клаузата за таксата за експресно разглеждане на заявката за паричен заем, уговорена в размер на 1 384, 76 лева, сочейки, че такава такса не се дължи по силата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК.

Въззивният съд по отношение обжалваното решение в тази част намира следното:

Уважаването на предявените първоначални искиове следва от наличие на следните предпоставки: – наличие на сключен между ищеца и ответника договор за кредит при описаните в исковата молба параметри и наличие на релевираните с исковата молба основания и обстоятелствата, от които произтича нищожността на клаузите за заплащане на такса за експресно разглеждане на документите, и за заплащане на неустойка от договора за паричен заем.

Въпросът за наличие на сключен между ищеца и ответника договор за кредит при описаните в исковата молба параметри не е спорен между страните по делото и с обявления на страните на основание чл. 146 ГПК проект за доклад по делото в посоченото по – горе определение, съдът в т. 3 от същия - права и обстоятелства, които се признават е посочил, че страните не спорят, че между тях съществува валидно облигационно правоотношение и признават, че между тях е сключен Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., а в. 4 от проекта за доклад съдът е посочил

обстоятелства, които не се нуждаят от доказване – посочените в точка 3 от проекта за доклад, който проект за доклад не е оспорен от страните и е обявен за окончателен с протоколно определение, постановено по делото на 27.10.2023г.

При анализа на изложеното за заемното правоотношение и предвид качеството на кредитополучателя - физическо лице и липсата на противни твърдения, съдът намира, че същото притежава характеристиките на договор за потребителски кредит, при което освен нормите на Закона за потребителския кредит и ЗЗД и с оглед качеството на кредитополучателя на „потребител“, приложение намират и нормите на Закона за защита на потребителите – съгласно чл. 24 ЗПК, във вр. чл. 143 – чл. 148 ЗЗП, както и чл. 146, ал. 1 ЗЗП, които прогласяват неравноправните клаузи за нищожни, поради пряко противоречие с императивните норми, защитаващи потребителя като по-слаба в икономическо отношение страна.

В този смисъл клауза, като уговорената в договора за кредит, според която се дължи неустойка за непредоставяне на обезпечение се намира в пряко противоречие с императивните разпоредби на ЗЗП и ЗПК. На практика подобна уговорка прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване на размера на задълженията. Освен това, неустойка за неизпълнение на акцесорно задължение, което не е свързано пряко с претърпените вреди (няма данни за заявителя да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение) е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г., ОСТК на ВКС, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. На последно място, по посочения начин се заобикаля закона – чл. 33, ал. 1 ЗПК, който текст предвижда, че при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. С процесната клауза за неустойка в полза на заявителя се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение – недадено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Ето защо, съдът

намира, че клаузата за непредоставяне на обезпечение на кредита по посочените в договора начини е нищожна, като неравноправна, а от друга страна противоречи на добрите нрави, поради решението на съда в тази насока е правилно и законосъобразно, макар и мотивирано с други съображения.

По отношение иска за прогласяване нищожността на клаузата от процесния договор за кредит, която предвижда заплащането на такса за експресно разглеждане на документите в размер на 1 384, 76 лева:

Действително съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗПК кредиторът може да събира от потребителя такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но съгласно ал. 3 от законовия текст – кредиторът не може да събира повече от веднъж такса и/или комисионна за едно и също действие, а съгласно ал. 4 – видът, размерът и действието, за което се събират такси и/или комисионни, трябва да бъдат ясно и точно определени в договора за потребителски кредит. От съдържанието на договорните клаузи обаче по никакъв начин не се установява, че са спазени изискванията на чл. 10а, ал. 4 ЗПК, нито пък, че не е нарушен принципът залегнал в чл. 10а, ал. 3 ЗПК. В тази връзка клаузите, предвиждащи дължимост на такса за експресно разглеждане на документи и такса за разноси за извънсъдебно събиране на вземането, се явяват нищожни поради противоречие със закона, като претендираните вземания също не следва да бъдат присъждани.

С оглед горните изводи на въззивния съд относно основателността на първоначалните искове, които изводи съвпадат като краен резултат с тези на първоинстанционния съд, решението в тази му част като валидно, допустимо и правилно следва да се потвърди.

По отношение предявените насрещни искове:

Съдът ги е квалифицирал като такива по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД – относно вземането за главница по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., сключен между страните, чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 240, ал. 2 ЗЗД – относно вземането за договорна лихва по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., сключен между страните, чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД – относно вземането за мораторна лихва, като е указал на ищеца по тях, че носи доказателствената тежест за установяване наличието на валидно

облигационно отношение между страните, породено от процесния договор за паричен заем, по силата на който той има качеството на заемодател, а ответникът – на заемател, реалното предоставяне на заемната сума от заемодателя на заемателя, претендирана като главница по договора и настъпване на падежа на задължението на заемателя за връщане на сумата; уговорка, постигната между страните по твърдения договор, за дължимост от страна на заемателя на договорна лихва, нейния размер и настъпване на падежа на задължението; съществуването на главния дълг, настъпването на падежа му и размера на следващата се лихва за забава, а в тежест на ответника – погасяване на вземанията, на основание наведените в отговора основания за нищожност на процесния договор за паричен заем.

Въззивният съд счита, че неправилно районният съд е отхвърлил предявените насрещни искове, приемайки, че ищецът по тях не доказва наличие на облигационно отношение между страните, тъй като представения от ищеца договор не бил подписан от заемателя. С доклада по делото съдът е обявил за безспорен по делото факт между страните наличието на облигационна връзка между тях по силата на процесния договор за кредит, посочен по – горе, при което уважавайки първоначалните искове е прогласил нищожността на клаузи именно от този договор. При това и доколкото основанието на предявените насрещни искове е същата облигационна връзка, която съдът е обявил за безспорна между страните и въз основа на която е уважил предявените първоначални искове, въззивният съд намира, че насрещните искове се явяват доказани по основание. Недействителността на посочените по – горе клаузи не обуславя недействителност на целия договор, по арг. от чл. 26, ал. 4 ЗЗД. Разпоредбата на чл. 22 ЗПК предвижда недействителност основана на противоречие с изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9. Съдът не възприема становището на ответника по насрещните искове, че всъщност в ГПР е следвало да се включи и стойността на уговорената неустойка и по този начин действително ГПР ще надхвърли определения максимален размер, което ще обуслови нищожност на целия кредит и така дължимата ще остане само чистата му стойност. Това разбиране не съответства на законодателната идея. В чл. 22 ЗПК са посочени такива съществени пороци при подписване на договора, при наличието на които действително потребителят – икономически по – слабата страна, да е в невъзможност да разбере икономическите последици на

договора. Визира се липсата на яснота относно нейното основно задължение – крайния размер на дължимата сума и срока за връщане. В случая съдържанието на договора отговаря на изискването за яснота. Недействителността на отделни клаузи, които не влияят върху основните елементи на договора и без които той може да породи действие, не следва автоматично да води до недействителност на цялото съглашение.

Относно размера на предявените насрещни искове:

С исковата молба по насрещните искове, ищецът по тях е обявил предсрочна изискуемост на процесния договор за кредит, по което обявление становище не изразено от ответника по насрещния иск. Съгласно практиката на ВКС, обективизирана в решение № 148/02.12.2016 г. по т. д. № 2072/2015 г. на ВКС, ТК, I т. о. и решение № 208/09.02.2018 г. по т. д. № 394/2017 г. на ВКС, ТК, I т. о., постановени по реда на чл. 290 ГПК начинът на удостоверяване на връчването на длъжника на документа, съдържащ волеизявлението на банката, че счита вземането по договор за кредит за предсрочно изискуемо, е поставен в зависимост от избора от кредитора способ за уведомяване. В посочените решения съдебният състав на ВКС е приел, че предсрочната изискуемост на вземането настъпва от датата на връчване на длъжника на документа, съдържащ волеизявлението на кредитора, ако към този момент са били налице обективните предпоставки, обуславящи изискуемостта. Законодателят не предписва конкретен способ за връчване на писмени съобщения между страните по договорните правоотношения, поради което кредиторът не е ограничен относно избора на способ за връчване на съобщения. В решение № 148/02.12.2016 г. по т. д. № 2072/2015 г. на ВКС, ТК, I т. о. е посочено, че начинът на удостоверяване на връчването на документа зависи от избора от кредитора способ за уведомяване, какъвто би могъл да бъде уговорен и в сключения между страните договор. Разграничени са различни случаи на удостоверяване: при липса на уговорка в договора относно връчването на кореспонденцията; в случай, че кредиторът е избрал да връчи уведомление на длъжника чрез пощенска пратка; в случай, че в договора са предвидени конкретни способи за връчване на кореспонденция. Ако в договора са предвидени конкретни способи за връчване на кореспонденция между страните, редовността на връчването на уведомлението на кредитора за обявяване на предсрочна изискуемост на вземането се преценява съобразно договорните клаузи.

Съгласно чл. 9, ал. 3 от процесния договор за кредит, сключен между страните при забава с повече от 90 дни заемотелят може да обяви цялото задължение за предсрочно изискуемо като това изявление следва да е изпратено до адреса или ел. поща на заемателя, при което предвид направеното волеизявление за обявяване на предсрочната изискуемост от кредитора, което е достигнало до длъжника чрез връчването на препис на същия от насрещната искова молба и установеното по делото чрез заключението на назначената по делото съдебно – счетоводна експертиза, че последно плащане по кредита е направено от длъжника – ответник по насрещните искове на 21.12.2021г., а исквата молба по насрещните искове е предявена на 09.06.2022г., т.е. налице както просрочие повече от 90 дни, уговорено в договора, така и изявление на кредитора, достигнало до длъжника относно изгубване преимуществата на срока на задължението, при което съдът приема, че е настъпила и обявена на длъжника по договора предсрочната изискуемост на вземането по кредита.

От заключението на назначената съдебно – счетоводна експертиза се установява, че **има** извършени плащания от заемателя на задълженията по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021г. в размер на **1 390, 00 лева, като** сумата е отнесена при заемотеля за погасяване на следните задължения: за главница - 589, 85 лева; за договорна лихва - 256, 69 лева; за неустойка липса на обезпечение - 213, 00 лева; - за такса експресно разглеждане на документи - 320, 46 лева и за разходи за събиране на просрочени задължения - 10, 00 лева. Предвид основателността на първоначалните искове, при което на ищеца по насрещните такива не се дължат сумите за неустойка в размер на 923 лева и за такса за експресно разглеждане на документите за отпускане на паричен заем в размер на 1384, 76 лева, отнесените от ищеца по насрещните искове суми за неустойка липса на обезпечение - 213, 00 лева и за такса експресно разглеждане на документи - 320, 46 лева, общо – 533, 46 лева на основание чл. 76, ал. 1 и 2 ГПК (когато изпълнението не е достатъчно да покрие лихвите, разноските и главницата, погасяват се най-напред разноските, след това лихвите и най-после главницата) следва да се отнесат към претенцията на ищеца по насрещните искове за договорна лихва и за главница, при което насрещният иск следва да се уважи само за сумата от 2 278, 34 лева (1904, 07 лева главница и 374, 27

лева договорна лихва) съгласно изчисленията в заключението на приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза, а в останала част, насрещните искове следва да се отхвърлят, като неоснователни.

Направените възражения в отговора на насрещния иск за недействителност на целия договор за кредит, съдът намира за неоснователни, по следните съображения:

Твърди, че той не отговоря на изискванията за действителност съобразно чл. 22 ЗПК. Договорът е сключен в писмена форма и в съответствие с чл. 11, ал. 1, т. 7, 9, 11 ЗПК. На следващо място процесният договор е в съответствие с чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК - съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. Съдът намира, че няма нарушение и на императивната норма на чл. 11, т. 10 ЗПК. На първо място чл. 11, т. 10 ЗПК не изисква да се посочи в договора математическият алгоритъм, по който се изчислява ГПР. Това е така, защото в рамките на Европейския съюз, в това число и в България има нормативно предвидени две математически формули за изчислението на ГПР /т. 1 и т. 2 от Приложение № 1 към ЗПК/, които единствено може да се прилагат за изчислението на ГПР. Страните нито могат да прилагат друга математическа формула за изчислението на ГПР, нито са длъжни да възпроизвеждат в договорите си горните две формули. Нормата на чл. 11, т. 10 ЗПК не предвижда в договора за потребителски кредит изрично и изчерпателно да бъдат изброени всички разходи, включвани в ГПР, а единствено да се посочат допусканията, използвани при изчисляване на ГПР. Думата допускания тук се използва в смисъл на предвиждания за бъдещето, а не в смисъл на разходи, част от ГПР. Тези допускания или предвиждания са изчерпателно изброени както в чл. 19 от Директива 2008/48 на Европейския Парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити, така и в издадения в нейно изпълнение ЗПК и по-точно в точка 3 от приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. Тези допускания се делят на две групи. Първата група са базови допускания /чл. 19, т. 3 и т. 4 от Директива 2008/48 и т. 3 букви "а" и "б" приложение № 1 към ЗПК и допълнителни допускания /чл. 19, т. 5 от Директива 2008/48 и т. 3 букви - в, г, д, е, ж, з, и, к, л, м към ЗПК/. Първата група допускания биха имали значение за всеки вид потребителски кредит, докато допълнителните допускания касаят определени видове кредити, като револвиращ кредит, овърдрафт или договор за кредит с неопределен срок,

чиято легална дефиниция е дадена в буква „ж“ на приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. При посочените в тази разпоредба кредити, за да може да се изчисли и посочи един точен процент на ГПР при сключване на договора, се налага да се правят допускания за бъдещето, за да се изчисли ГПР като еднаединствена ставка с точност поне един знак след десетичната запетая /т. 2 б. „г“ от Приложение № 1 към ЗПК/, което е детайлно разяснено в решение на СЕС С-290/19 г. В настоящия случай е приложимо единствено първото базово допускане по т. 3, буква „а“ на приложение № 1, а именно да се допусне, че договорът ще е валиден за срока, за който е бил сключен, и кредиторът и потребителят ще изпълняват своите задължения в съответствие с условията и сроковете по договора. Второто базово допускане касае уговорени променливи лихвени проценти, а в процесния договор лихвеният процент е фиксиран и подобни допускания са неприложими. Допълнителните допускания също не са приложими, защото касаят хипотези на горепосочените видове потребителски кредити, какъвто настоящият не е. С оглед гореизложеното, доколкото в случая приложимо е единствено първото базово допускане по т. 3, буква „а“ на приложение № 1 към ЗПК, което е императивно посочено в закона и се прилага за всеки един договор за потребителски кредит, неговото непосочване само по себе си не е от естество да обоснове недействителност на клаузата, уреждаща ГПР. Смисълът на закона е кредитополучателят да се запознае предварително с размера на сумата, която ще върне на банката под формата на ГПР, което изискване в случая е изпълнено. С оглед на това съдът намира, че не е налице твърдяната недействителност на договора на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Съгласно чл. 3 от ЗПК при изчисляване на годишния процент на разходите по кредита не се включват разходите, които потребителят заплаща при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит. От посочения размер на ГПР в договора е видно, че не е нарушена предвидената забраната. Няма нарушение и на чл. 19, ал. 4 ЗПК, доколкото размерът не надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. С т. 3 на ТР № 1 от 15.06.2010 г. на ВКС по тълк. дело № 1/2009 г., ОСТК е дадено задължително тълкуване, че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции (обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции), както и от принципа

за справедливост в гражданските и търговски правоотношения, като за спазването им при иск за присъждане на неустойка съдът следи служебно.

Недействителността на клаузата за неустойка и тази за уговорена такса експресно разглеждане на документи обаче, не обуславя недействителност на целия договор, по арг. от чл. 26, ал. 4 ЗЗД. Разпоредбата на чл. 22 ЗПК предвижда недействителност основана на противоречие с изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9. Съдът не възприема становището на ищеца, че всъщност в ГПР е следвало да се включи и стойността на уговорената неустойка и по този начин действително ГПР ще надхвърли определения максимален размер, което ще обуслови нищожност на целия кредит и така дължимата ще остане само чистата му стойност. Това разбиране не съответства на законодателната идея. В чл. 22 ЗПК са посочени такива съществени пороци при подписване на договора, при наличието на които действително потребителят – икономически по – слабата страна, да е в невъзможност да разбере икономическите последици на договора. Визира се липсата на яснота относно нейното основно задължение – крайния размер на дължимата сума и срока за връщане. В случая съдържанието на договора отговаря на изискването за яснота. Недействителността на отделни клаузи, които не влияят върху основните елементи на договора и без които той може да породи действие, не следва автоматично да води до недействителност на цялото съглашение. След като процесният договор за кредит е с характер на потребителски договор, то и на основание § 13, т. 1 ДР на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) следва, че освен правилата на ЗПК, които важат за всички договори за потребителски кредит и уреждат императивните правила за определяне на тяхното съдържание и клаузи, приложими са и правилата на ЗЗП. Нормите, уреждащи неравноправни клаузи/нищожността на сделките са от императивен характер и за приложението им, съдът следи и служебно – арг. чл. 7, ал. 3 ГПК. Съгласно чл. 143, т. 9 ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като налага на потребителя приемането на клаузи, с които той не е имал възможност да се запознае преди сключването на договора. Чл. 146, ал. 3 ЗЗП предвижда, че обстоятелството, че някои условия са индивидуално уговорени, не изключва

прилагането на този раздел към останалата част от договора. Съгласно трайно установената съдебна практика /напр. Решение № 98 от 25.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 535/2016 г., I т. о., ТК/ индивидуално уговорена клауза по смисъла на чл. 146 ЗЗП е клауза в потребителски договор, която не е била изготвена предварително от търговеца или доставчика, или дори и да е била изготвена предварително, потребителят е могъл да изрази становище по нейното съдържание, доколкото при достатъчно информиран избор, я е приел. Индивидуално уговорена би могла да е и клауза, която се отнася до определяне на основния предмет на договора, както и до съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката или услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, съгласно чл. 145, ал. 2 ЗЗП. Подписването на договор за банков кредит от потребителя не освобождава банката от задължението ѝ да докаже, че намиращи се в договора клаузи, оспорени от потребителя като неравноправни, са били индивидуално уговорени с него. Съгласно чл. 145, ал. 2 ЗЗП преценяването на неравноправната клауза в договора не включва определянето на основния му предмет, както и съответствието между цената или възнаграждението, от една страна, и стоката и услугата, която ще бъде доставена или извършена в замяна, от друга страна, при условие че тези клаузи на договора са ясни и разбираеми. В случая се въвежда твърдение за неравноправност на клауза, касаеща основния предмет на договора, а именно цената, която следва да плати заемателят срещу предоставените му за ползване пари. Същата е ясно и разбираемо посочена.

Направено е искане за прихващане от въззиваемия в отговора на въззивната жалба, което съдът намира за неоснователно. Според чл. 103 от Закона за задълженията и договорите когато две лица си дължат взаимно пари или еднородни и заместими вещи, всяко едно от тях, ако вземането му е изискуемо и ликвидно, може да го прихване срещу задължението си. Тук не е налице още първата предпоставка за прихващане по смисъла на ЗЗД – две лица да си дължат взаимно, доколкото ищецът по насрещния иск не дължи на ответника по него пари, а изявлението на ответника по насрещния иск и въззиваем за прихващане, описано в отговора на въззивната жалба съдът намира, че касае посоченото – горе отнасяне на платените суми от ответника по насрещния иск по реда на чл. 76 ал. 2 ЗЗД при уважаване на първоначалните искове.

По разноските:

При този изход от спора, разноски се дължат и на двете страни, както следва:

На ищеца по първоначалните искиове, на основании чл. 78, ал. 1 ГПК му се следват разноски и за двете инстанции съобразно уважаване на първоначалните искиове, като следва: за първата в размер на 626, 93 лева на основание чл. 38, ал. 2 ЗА, които са присъдени на процесуалния представител на ищеца по първоначалните искиове пред първата инстанция (доколкото ищецът по първоначалните искиове е освободен от такси и разноски пред РС), като следва да му се присъдят за пред въззивната инстанция разноски в същия размер на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА.

Решението в частта за разноските, в която част на ответника по насрещните искиове са присъдени такива в размер на 423, 42 лева следва да се отмени с оглед изхода от производството по делото по тях, а именно по насрещните искиове съобразно отхвърлителната част на настоящото решение – на ответника по тях на основание чл. 78, ал. 3 ГПК следва да се присъдят 74, 29 лева. На ищеца по насрещните искиове му се следват разноски и за двете инстанции съобразно уважената част от исковите, както следва: 412, 27 лева за адвокатски хонорар за първата инстанция и 120, 71 за платена държавна такса в първоинстанционното производство, а пред втората инстанция съобразно уважената част от насрещните искиове по списък, обективизиран от ищеца по насрещните искиове: 90, 70 лева за държавна такса; 247, 36 лева за възнаграждение за вещо лице и 412, 27 лева за адвокатски хонорар, доколкото ответникът по насрещните искиове не е освободен от такси и разноски по тях, а само по отношение предявените първоначални такива с определение, постановено по делото на 15.04.2022г. На основание чл. 77 ГПК въззивникът следва да бъде осъден да внесе по сметка на ОС – Благоевград сумата в размер на 100, 00 лева, представляваща доплащане за възнаграждение за вещо лице, за която сума е останал задължен въпреки вмененото му задължение в проведеното по делото открито съдебно заседание пред въззивната инстанция на 11.07.2023г.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК настоящият съдебен акт не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 306/03.11.2022 г., постановено по гр. д. № 444/2022 г. по описа на РС – Петрич в частта, в която по предявени искиове от Б. А. В., ЕГН: *****, с постоянен адрес с. Беласица, общ. Петрич и съдебен адрес гр. Пловдив, бул. „адрес“ № 81, ет. 3, ап. Б чрез адв. Д. В. М., АК – Пловдив, с адрес на кантора и съдебен адресат в гр. Пловдив, бул. „адрес“ № 81, ет.3, ап. Б срещу „ВИВА КРЕДИТ“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. „Люлин“ 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, офис 73Г, представлявано от управителя С.П.П., съдът **ПРОГЛАСЯВА** нищожността на клаузата съдържаща се в чл. 1, ал. 3 от Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., сключен между Б. А. В. и „Вива Кредит“ ООД, която предвижда заплащането на такса за експресно разглеждане на документите в размер на 1 384, 76 лева, на основание 26, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 22, във вр. с чл.10а, чл. 11 и чл. 19 ЗПК, както и на основание чл. 143, ал. 1 от ЗЗП и **ПРОГЛАСЯВА** нищожността на клаузата съдържаща се в чл. 5, ал. 2 от Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., сключен между Б. А. В. и „Вива Кредит“ ООД, която предвижда заплащането на неустойка в размер на 923 лева, на основание 26, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл. 22, във вр. с чл. 10а, чл. 11 и чл. 19 ЗПК, както и на основание чл. 143, ал. 1 от ЗЗП.

ОТМЕНЯ Решение № 306/03.11.2022 г., постановено по гр. д. № 444/2022 г. по описа на РС – Петрич в частта, в която съдът е отхвърлил предявените от „Вива Кредит“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район Люлин, ж.к. Люлин 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, ап. офис 73Г, представлявано от управителя С.П.П. насрещени искиове с правно основание чл. 240 ЗЗД, във вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД срещу Б. А. В., ЕГН: *****, с постоянен адрес с. Беласица, общ. Петрич за осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 2 763, 17 лева (две хиляди седемстотин шестдесет и три лева и седемнадесет стотинки), от които: 2 410, 15 лв. (две хиляди четиристотин и десет лева и петнадесет стотинки) – главница по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата

на депозиране на исковата молба до окончателното им изплащане, и 353, 02 лв. (триста петдесет и три лева и две стотинки) – начислена и незаплатена договорна лихва по Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г. за периода от 21.02.2021 г. до 07.06.2022 г., **както и ОТМЕНЯ Решение № 306/03.11.2022 г., постановено по гр. д. № 444/2022 г. по описа на РС – Петрич в частта за разноските, допълнено с определение № 190/22.02.2023г., в която** „Вива Кредит“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район Люлин, ж.к. Люлин 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, ап. офис 73Г, представлявано от управителя С.П.П. е осъдено да заплати на адв. Д. М. от АК-Пловдив, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 423, 42 (четиристотин двадесет и три лева и четиридесет и две стотинки) за процесуално представителство по насрещните иски,

като вместо това постановява:

ОСЪЖДА Б. А. В., ЕГН: *****, с постоянен адрес с. Беласица, общ. Петрич да заплати на „Вива Кредит“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район Люлин, ж.к. Люлин 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, ап. офис 73Г, представлявано от управителя С.П.П. на основание чл. 240 ЗЗД, във вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД сумата в размер на **2 278, 34 лева**, представляваща сбор от дължима главница в размер на 1 904, 07 лева и дължима договорна лихва в размер на 374, 27 лева на основание сключен между страните Договор за паричен заем № 5732461/14.09.2021 г. за периода от 21.02.2021 г. до 07.06.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от 1 904, 07 лева, считано от датата на депозиране на исковата молба по насрещните иски в съда – 09.06.2022г. до окончателното изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** исковите за главница и договорна лихва за разликата над 2 278, 34 лева до претендирания размер от 2 763, 17 лева или за сумата от 484, 33 лева, **като неоснователни**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „Вива Кредит“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район Люлин, ж.к. Люлин 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, ап. офис

73Г, представлявано от управителя С.П.П. да заплати на адв. Д. М. от АК-Пловдив, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК във вр. с чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатско възнаграждение в размер на **74, 29 лева и четиридесет и две стотинки** за процесуално представителство на Б. А. В., ЕГН: *****, с постоянен адрес с. Беласица, общ. Петрич по насрещните иски пред първата инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Б. А. В., ЕГН: *****, с постоянен адрес с. Беласица, общ. Петрич да заплати на „Вива Кредит“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район Люлин, ж.к. Люлин 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, ап. офис 73Г, представлявано от управителя С.П.П. сторените по делото разноси по насрещните иски в общ размер за първата инстанция **532, 98 лева**, от които - 412, 27 лева за адвокатски хонорар и 120, 71 за платена държавна такса и разноси пред въззивната инстанция в общ размер на **750, 33 лева** съобразно уважената част от насрещните иски по списък, обективиран от ищеца по насрещните иски, от които 90, 70 лева за държавна такса; 247, 36 за възнаграждение за вещо лице и 412, 27 лева за адвокатски хонорар.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Вива кредит“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. Люлин 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, ап. офис 73Г, представлявано от С.П.П., да заплати на адв. Д. М. от АК Пловдив, на основание чл. 38, ал. 2 ЗА и чл. 78, ал. 1 ГПК адвокатско възнаграждение от **626, 93** /шестстотин двадесет и шест лева и деветдесет и три стотинки/ лева за процесуално представителство на Б. А. В., ЕГН: *****, с постоянен адрес с. Беласица, общ. Петрич пред въззивната инстанция по първоначалните иски.

ОСЪЖДА „Вива Кредит“ ООД, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление гр. София, район Люлин, ж.к. Люлин 7, бул. „адрес“ № 28, бл. АТЦ „Силвър център“, ет. 2, ап. офис 73Г, представлявано от управителя С.П.П. на основание чл. 77 ГПК да внесе по сметка на ОС – Благоевград сумата в размер на **100, 00 лева**, представляваща доплащане за възнаграждение за вещо лице.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 1

ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____